

De buitenring

Soms - beneden in de duinen, achter zandig strand
wanneer de felle westenwind de golven beukt
die trachten in te breken bij de rand
- vaak tevergeefs natuurlijk -
kan je horen hoe het water ruist en krijst tezamen met
de meeuwen die uitbundig kunnen scheren en
genieten van hun hoge soms heel lage vrijheid.

Niet vanavond want de late zomeravond strooit zijn stilte
om zich heen omgeven door de ruige toch wel zachte
bodem die als nu nog warme pannen ligt te wachten op
de koelte van de korte zomernacht.

Wanneer je rustig ligt te kijken
zonder te bewegen, zonder felle kleuren op je kledingstukken,
kan je zien hoe heel voorzichtig reeën komen grazen,
met hun lippen aan de takjes voelen om te proeven en te
knabbelen wat smaakt en voedt.

De overvloed voor wie de ruimte kent, lokt allerhande dieren
groot en klein om daar te eten en te leven.
Stoeien doen konijntjes graag en toch wat meer apart
ook lichaamslanke hazen.

Hoor en zie hoe al dat heel natuurlijk moois in deze hemel
vol met zand en ruwe struiken kan verbazen.

Hoe die ongekennde dierenwereld zich op 't juiste ogenblik verplaatst naar overvloed die daar te rapen ligt in lang-gerekte takken, fel geribde jonge schors en boven tussen-onder bladeren die rimpelen en krullen om de zon te weren en de kleine spinsels een verblijf te geven...

Minuscuul is volop leven, groot genoeg om hier te zijn en klein gebleven om de droogte en de wind te kunnen overleven en dat merk je aan de bleekgerekte kleuren van de nauwelijks bedekte bodem zonder oppervlaktewater.

Hier geen heidevennen, eerder kleine krom verwaaide bomen, hoge bermen en verlaagde wandelwegen over schelpenzand bedoeld voor wandelaars - geen fietsers - dus niet brommen! - Nederland! - ze krijgen tussen Zandvoort en IJmuiden heel aparte routes aangeboden.

De tevredenheid, intieme stilte, de ontroering die wordt aangeraakt en het benaderend orgasme om de echte schoonheid die ontstaat vanavond tussen mensen die daar zittend liggen luisteren en voelen is voor later.

Ja... je kan hun adem horen aarzelen en wachten op een niet gesproken teken...

Eerst genieten van de beelden in de buitencirkel en de niet vermoede binnenwereld daaromheen.

Geschater...

*Even toch want aan hun handen kan je zien hoe onervaren
nog hun ogen kijken, hoe hun handen ruimte zoeken om zich
via vingers in te graven in het mulle zand.*

*Voor korte tijd want met zijn tweetjes gaan ze liggen om te
kunnen zien wat daar verkleurt, beweegt in avondlucht die
als oneindig hoog de diepte samenvoegt en lijkt te vragen,
uit te nodigen, te lokken om mee op te stijgen
te verwijlen zonder woorden of gedachten...*

*... enkel kijkend... luisteren naar stilte die beweegt langs twee,
drie meeuwen die al vlug verdwijnen naar het voedsel bij
de zee daarginder...*

*Zie... hoe al dat blauwe als een felgekleurde adem horizonten
biedt aan je verbeelding... hoe miljarden spikkels zich bewegen
in het felle licht dat voor je ogen dwaalt... en als je lang genoeg
blijft kijken is er niets dat stil blijft staan... het licht beweegt
als eindige-oneindige materie die verhaalt wat in de ruimte
nu al eeuwenlang, ja... zonder tijd blijft wentelen en draaien...*

*... nu en dan omfloerst door nevels, wolkenlierten, vocht van
ogen die niet zo gewend zijn om zo duidelijk te kijken...
... voel hoe in je hoofd, je binnenlichaam ruimte en emoties
zich verplaatsen en vermengen met de buitenring vol leven...*

...enigszins versterkend... tegelijkertijd vervagend...

Tot een plots geluid je vraagt, verplicht om op te kijken!
In een flits verlaat je ongewild die mijmeringen om te
zien en ook te horen hoe een bronstig hert geluiden maakt,
bijna vlakbij en instinctief begin je nog veel rustiger te ademen.

Je weet wel dat je best niet kan bewegen als een dier om ruimte
vraagt en... rustig blijven kijken, zien hoe hij met fierheid en
gedurfde statigheid blijft blaffen... weet hoe hij zijn driften kan
gebruiken om een wijfje te behagen, stoer geduldig aan wil
tonen wie de hoogste beste baas wil zijn...

Minutenlang blijft hij daar staan, met ogen die fel mee gaan
loeiend loensen en zijn hoeven kunnen stilstaand draven in de
aarde...

Tegelijk zijn er die kauwen die als zwarte vlekken krullen maken
in de lucht en rakelings gaan scheren over struiken... buitelingen
fantaseren in hun liefdesleven... niet op mensenmaat maar aan-
gepast aan het noodzakelijke wonder van hun rakelingse ijle
lichaam dat zich als een zucht van willen paren zich verplaatst.

Plots... weg is het gebalk en als een volgende tafereel van stil
toneel zie je een haas zijn oren reiken, kijkend observeren waar
hij is en 't is niet zeker of hij hier wil zijn want als een gekke
dwarrel rent hij in een bocht van honderd dertig graden fluks
de duinen in...verdwenen... achter 't rillen van een struik...

Tezamen... liggen kijken... ademen...

- - -